THE INTERNATIONAL Schiller Institute

Forrykte neokonservative sætter krig på dagsordenen: Bestræbelserne på at gennemføre Russiagate-kuppet må nedkæmpes

Helga Zepp-LaRouche i Schiller Institut
Nyt Paradigme Webcast, 25. jan., 2018:
https://www.youtube.com/watch?v=lAVngHhkhQg

Introduktion ved Harley Schlanger: *Med de nødvendige beviser for at nedlukke Londons/Obamas »Russiagate«-kup for regimeskifte mod præsident Trump, der er ved at blive indhentet og forhåbentlig frigivet til offentligheden, optrapper de såkaldte neokonservative internt i og uden for administrationen krigsprovokationerne mod Rusland og Kina. Trumps erklærede hensigt er fortsat at skabe gode samarbejdsrelationer med Rusland og Kina; de, der forsøger at fjerne ham, er drevet af en desperat forståelse af, at, hvis Trump lykkes med at bringe USA ind i et samarbejde med Rusland og Kina, vil deres gamle paradigme, der er baseret på geopolitisk manipulation og de krige, der udgør en afgørende del af dette paradigme, blive fejet bort, og imperiet med værdiløse finansinstrumenter og gæld vil bryde sammen over deres hoveder.*

Russiske og kinesiske ledere har udstedt klare advarsler om de implicitte farer i den vanvittige »nationale sikkerhedsstrategi«, som de neokonservative satser på, selv, mens de fortsætter med at søge samarbejdende engagement med USA, for at adressere problemer med Nordkorea, Nærorienten og Ukraine. De fantastiske fremskridt, som Kina demonstrerer med sin kamp for at udrydde fattigdom hjemme, og politikken for reel, økonomisk udvikling af verdens mindre udviklede lande gennem Kinas globale initiativ, den Nye Silkevej, samler nationer fra Afrika, Sydamerika, Asien og Europa til en ustoppelig alliance.

De næste par dage byder på muligheder for at opbygge yderligere momentum for det Nye Paradigme, fra Trumps optræden i Davos i de schweiziske alper og til hans State of the Union-tale den 30. januar, og ligeledes på mødet i Sotji for genopbygning af Syrien. Tiden er ikke til at være en passiv tilskuer, når så meget står på spil

Harley Schlanger: Velkommen til denne uges internationale webcast med Schiller Instituttets stifter og præsident, Helga Zepp-LaRouche.

Dette har været endnu en uge med udviklinger i et utroligt tempo, fra de schweiziske alper og til Stillehavsområdet og gennem Latinamerika, og jeg mener, det er afgørende, at vi evaluerer, hvor vi står nu med State of the Union-talen, der holdes i USA i næste uge, og præsident Trump, der skal tale i Davos i morgen.

Der kommer nogle meget stærke finansielle advarsler i Davos, selv, mens den globale elite synes at fejre disse 'fake news' om den store, globale, økonomiske genrejsning. Hvad er den virkelige historie?

Helga Zepp-LaRouche: Den tidligere cheføkonom for Den internationale Betalingsbank (BIS), William White, der nu er i en ledende stilling i OECD, gav et meget interessant interview til Ambrose Evans-Pritchard fra *Daily Telegraph*, hvor han advarede om, at det næste finanskrak er uundgåeligt. Jeg mener, det absolut er tilfældet. Vi har sagt det mange gange, men det er godt at høre det fra i det mindste én førende økonom, og han giver den kvantitative lempelse (QE) skylden for dette forestående krak og siger grundlæggende set, at denne politik med at pumpe penge ud har skabt et »Catch-22«, et Punkt 22, fordi centralbankerne ikke i al evighed kan fortsætte med nulrentepolitikken og den kvantitative lempelse, for der er allerede nu et klart, globalt inflationspres. Det gør bare boblen større, og når den omsider brister – jo længere, man venter, desto værre bliver det.

Men på den anden side, hvis de ønsker at afslutte det (QE), hvilket de gør – eller ville ønske at gøre – så vil selv den mindste rentestigning udløse et krak. Han pegede på det faktum, at der er mange brudpunkter i det globale finanssystem, og sagde dernæst, essentielt, at det er uundgåeligt.

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.); Anne Stjernstrøm * KONTAKT OS:
Skt. Knuds Vej 11, kld. t.v., 1903 Frederiksberg C, tlf.: 35 43 00 33 * Eget tryk * Støt Schiller Instituttets arbejde:
Medlemskab: 1 år: 500 kr., 3 mdr. Intro: 100 kr. * Giro: 564-8408, Homebanking: 1551-5648408

Dette er selvfølgelig et så alvorligt spørgsmål, at det fortjener fuld opmærksomhed på Davos [Økonomiske Verdensforum], for man har dér noget i retning af 2.500 til 3.000 topbankierer, regeringsfolk, adm. direktører, og man skulle tro, og dette var stedet, hvor man ville komme med nogle løsninger.

Men de foreløbige taler, med undtagelse af den kinesiske repræsentant Liu He, der er chefrådgiver til præsident Xi Jinping og nyt medlem af Politbureauet; han siges sandsynligvis at være den mest indflydelsesrige rådgiver til præsident Xi Jinping med hensyn til strukturreformerne internt i Kina; han holdt en anstændig tale og advarede om problemerne i finanssystemet. Men alle de andre, som Merkel, Modi og Macron, de sagde forskellige ting, men intet, der adresserede dette fundamentale spørgsmål.

På tysk har vi et mundheld, der lyder *»ausser Spesen nichts gewesen«*; jeg ved ikke, om det findes på engelsk, men det betyder, at bortset fra en hel masse regninger, kommer der ikke meget ud af dette møde i Davos. Så problemerne er der stadig, og med mindre Trump, der skal tale i morgen, holder en mirakeltale, som jeg faktisk ikke tror, vi skal forvente, så vil dette møde have fundet sted uden at løse den presserende finanskrise.

Og for blot at føje yderligere til dette vanvid; alt imens den kinesiske økonomi er den eneste sunde, den er utrolig effektiv – den er hurtig, moderne, går frem i højt tempo og trækker andre lande med ind i Bælte & Vej Initiativet – så det er den eneste sunde, realøkonomiske dynamik på planeten; men så har man sådanne såkaldte økonomer som prof. Kenneth Rogoff fra Harvard, der grundlæggende set siger, »jo, den næste finanskrise vil være centreret omkring Kina og Kina bliver udløseren«: Intet kunne være mere forkert end dette, og det viser blot, at der er gang i et 'blame-game', at give nogen skylden; men beredvilligheden til at gå til problemets rod, hvilket ville kræve Glass-Steagall og hele banksystemet i Hamiltons tradition, og som vi har mobiliseret for, det sker ikke.

Schlanger: En af de pointer, som William White har fastslået, er, at man har flere af disse »zombie-selskaber«, som har holdt sig oven vande pga. de lave renter eller nulrenten; at de har brug for al den likviditet, de kan få, for at betale renterne på deres gæld, og det er en del af det, der ikke kan opretholdes. Og vi ser nogle af disse selskaber nedsmelte, som Carillion i Storbritannien, og som kunne føre til 50.000 afskedigelser!

En anden ting, som jeg mener, karakteriserer, hvor presserende den strategiske situation er, er rapporten om, at Robert Mueller, den »juridiske lejemorder«, nu satser på at få nogle anklager for forhindring af rettens gang, og som tydeligvis er en reaktion mod den eksplosion af beviser for hans egen stabs korruption. Hvad er seneste nyt om dette?

Zepp-LaRouche: Dette er ved at blive til en meget, meget interessant historie. Der er en forfatter, hvis navn jeg har glemt; men han sammenlignede Russiagate, der er ved at falde sammen, med de russiske trædukker. Han siger, denne Russiagate-historie er ligesådan, man åbner én dukke, og der er endnu en dukke, og i midten er der absolut ingenting. Det er nu virkelig ved at komme frem, og det giver bagslag.

Senatorerne Grassley og Lindsay Graham kræver, overraskende nok, nu af FBI og Justitsministeriet, at de åbner en kriminel efterforskning – dvs., Justitsministeriet – imod Christopher Steele, og de siger, at der er mange uoverensstemmelser i det, han har sagt på forskellige steder; og der er nu også et krav om at komme til bunds i sagen med, hvad der er sket med disse 50.000 tekstbeskeder, der på mirakuløs vis er »gået tabt«. Dette er utroligt: Det var tekstbeskeder, der blev udvekslet mellem Peter Strzok fra FBI og hans veninde, Lisa Page, og de dækker perioden mellem december 2016 og maj 2017. At 50.000 tekstbeskeder bliver væk, og som William Binney, den tidligere højtplacerede NSA-analytiker, påpegede, så er dette bogstavelig talt umuligt, for FBI havde de samme registreringer, og ligeledes NSA: De havde nøjagtig de samme registreringer af beskederne, og at få dem til at forsvinde samtidigt ville ikke alene kræve en overlagt handling, men også, at man måtte hoste op med noget hardware.

Senator Grassley har sagt, at han vil gøre alt, der står i hans magt, for at få dem tilbage, at på en eller anden måde finde en teknisk måde at få disse beskeder tilbage, og dette er virkelig et Watergate, hvor mørklægningen var værre end den oprindelige forbrydelse. Man har nu en situation, hvor de beskeder, der rent faktisk klarede at komme i hænderne på Kongressens efterretningssamfund, tilsynskomiteerne, klart viser, at Strzok og hans veninde talte om et »hemmeligt selskab«, der mødtes flere gange for at diskutere en plan for at forhindre Trumps valgkampagne; og, efter at han vandt valget, hvordan så at få ham ud af Det Hvide Hus.

Der er en anden senator, der siger, han har en uafhængig informant, der bekræftede, at sådanne møder i det »hemmelige selskab« for at smede rænker imod Trump *fandt* sted, og det kommer nu alt sammen frem. Og, som nogle republikanske kongresmedlemmer har sagt, så vil det føre til ikke alene fyring af nogle af disse mennesker, men efter al sandsynlighed også til et kriminelt sagsanlæg.

Schlanger: Vi må selvfølgelig understrege briternes rolle i det her og omkring Christopher Steele, der begynder at bryde frem. Hvad mener du, kongresmedlemmerne bør undersøge for virkelig at komme til bunds i, hvad der initierede det, hvem der initierede det, og hvorfor?

Zepp-LaRouche: Den oprindelige rapport kom fra britisk efterretning, og det faktum, at Christopher Steele er en »tidligere« MI6-agent, er også værd at undersøge, mener jeg. For dette dossier blev sandsynligvis outsourcet til britisk efterretning, eller var et samarbejde mellem Obama-administrationen og britisk efterretning. Det er et område, hvor nogle mennesker har nævnt ordet »forræderi«, og det er præcis, hvad det er, mener jeg. Dette er, efter min mening, den største skandale, større end Watergate og sandsynligvis den største skandale, siden mordet på John F. Kennedy og mørklægingen af dette.

Hvorom alting er, så mener jeg, at dette ikke vil forsvinde, og jeg mener ikke, at denne anden efterforskning

af Trump, som Mueller nu forsøger at gennemføre, og Trump har allerede sagt, han vil indvilge; at det vil køre denne anden skandale den mindste smule af sporet.

Schlanger: Den anden side af det britiske spørgsmål er, at vi, i det dossier, vi har udarbejdet om Muellers historie, går tilbage; at FBI's oprindelige efterforskning af din mand også blev initieret af britisk efterretning.

Det andet spørgsmål om briterne er de neokonservatives optrapning for en konfrontation med Rusland og Kina, og det ser vi i en række memo'er, der publiceres, og diskussionsartikler. Russerne responderer meget skarpt, som kineserne nu også gør – så før os à jour med, hvor dette står.

Zepp-LaRouche: Der er denne her virkeligt forfærdelige, nye militærdoktrin, den Nationale Sikkerhedsstrategi, der grundlæggende set kalder Rusland og Kina for USA's værste sikkerhedsproblem, værre end terrorisme; og som virkelig bruger et meget Kold Krig-sprog. Dette har alle mulige implikationer. Jeg finder det ganske interessant, at nogle af kineserne, og ligeledes [Sergei] Lavrov, den russiske udenrigsminister, reagerede meget, meget stærkt. Jeg mener, vi i sidste uge nævnte, at Lavrov kom med en meget klar skelnen mellem Trumps hensigter, og så det, hans opposition tvinger ham til at gøre, for han ser på et Senat, hvor han kan forvente, at alle hans vetoer mod en given politik ville blive omstødt.

Det er værd at bemærke, at den kinesiske ambassadør i Washington, Cui Tiankai, netop er kommet med en udtalelse, hvor han igen understreger, at, fra Kinas standpunkt, så er relationen mellem USA og Kina et »partnerskab«, og at dette partnerskab er absolut afgørende for løsningen af alle afgørende problemer i verden. Så jeg mener, det er virkelig godt, at Kina ikke responderer i det samme sprog.

I en forfærdelig kontrast hertil var der en forbundspressekonference i Berlin, og journalisterne spurgte regeringstalsmanden, hvad er den tyske holdning til dette nye sikkerhedsdokument, og talspersonen sagde, »For os er USA naturligvis vores vigtigste allierede, og vi støtter alt, hvad de gør«. Det var fuldstændigt uhyrligt, som om der slet ikke lå nogen interesse for Tyskland i at undgå en konflikt mellem USA og Rusland, og det viser os bare, at dette land, i det mindste, hvad angår dets officielle repræsentanter, stadig er totalt besat, i det mindste i talspersonens tankegang, der kunne man tydeligt se besættelsesstyrkerne komme ud af hendes mund. Det er forfærdeligt.

Schlanger: Og selv, mens vi ser alle disse forskellige sikkerhedserklæringer, forsvarsdokumenter osv. komme frem, så insisterer præsidenten stadig på, at han ønsker gode relationer med Rusland og Kina.

Zepp-LaRouche: Åh ja. Jeg mener, Trump stadig har de samme hensigter, som han lovede under valgkampen, men han er omgivet af en masse neokonservative i det Republikanske Parti, og faktisk, så er Demokraterne virkelig krigspartiet. De er besatte af dette Russiagate og driver konstant konfrontationen fremefter, så Trump har virkelig en svær tid.

Schlanger: Et af de konfrontationsområder, der udvikler sig på en meget farlig måde, er Ukraine. Hvad foregår der med situationen i Ukraine?

Zepp-LaRouche: Det kunne meget nemt blive konflikt og brændpunkt nummer ét på planeten. For Rada'en [parlamentet], der, som folk nok husker, har en masse nazister, der sidder som parlamentsmedlemmer, de har fremsat en ny lov, der grundlæggende set går ud på at generobre Donbass, som er den pro-russiske del af det østlige Ukraine, og generobre det med militære midler, og indirekte også Krim. Præsident Poroshenko har endnu ikke underskrevet denne lov, men de har allerede opbygget et militærhovedkvarter for at forberede en sådan militæraktion, og det kunne meget, meget let føre til en krig mellem Rusland og NATO. Dette er en meget farlig udvikling, og det er en total skandale.

Der foreligger nu en rapport om, at et militærvåbenfirma i Texas har leveret tungt våbenudstyr og, tror jeg, også tanks, hvis jeg ikke tager fejl, til Azov-bataljonen. På Azov-bataljonens webside kan man faktisk se, at de bruger de præcis samme granatkastere, som USA har givet dem, og amerikansk militærpersonel uddanner dem.

Denne samme rapport nævner også, at Azov-bataljonen uddanner højrefløjsekstremister fra hele Europa i brugen af tunge våben og i at køre tanks. Jeg husker, at præsident Putin for en hel del tid siden advarede om, at, hvis nazi-kuppet i Ukraine ikke blev neutraliseret, så ville der være en fare for, at fascisme dukkede op i hele Europa, ud af dette. Og jeg mener, at, hvis denne form for militæruddannelse af højrefløjsekstremister finder sted, bør de virkelig blive genstand for en efterforskning. Jeg mener, der i USA's Kongres for nogen tid siden var nogle kongresmedlemmer, der krævede, at der absolut ikke var noget militært samarbejde med Azov-bataljonen, og det ville være virkelig godt, hvis disse kongresmedlemmer begynder at efterforske denne aktuelle skandale omgående.

Schlanger: Og de samme netværk, der var med til at organisere det neonazistiske kup i Kiev, som væltede en demokratisk valgt præsident; det er de samme netværk, der står bag det aggressive sprog mod Kina og Rusland: The National Endowment for Democracy osv., så de er stadig meget fremtrædende.

Zepp-Larouche: Ja, jeg mener, vi absolut må publicere dette, og folk må virkelig være bevidste om, at krigsfaren er *ekstremt* akut. Jeg kan kun endnu en gang minde folk om, hvad den tidligere forsvarsminister William Perry sagde med hensyn til den såkaldte »falske alarm« på Hawai'i, hvor han påpegede det faktum, at vi er få minutter fra, for alle atomarsenalerne er stillet ind på »affyr på varsling«. Så en ændring af denne politik er virkelig presserende nødvendig.

Schlanger: I modsætning til al denne krigssnak ser vi interessante udviklinger fra Japan, og også mellem Nord- og Sydkorea. Du nævnte dette før, da vi talte sammen. Hvad foregår der med premierminister Abe fra Japan?

Zepp-LaRouche: Det er et af de mere glædelige øjeblikke, for I ved nok, at Japan plejede at være en nær allieret til USA, uanset, hvilken administration, de havde;

og alt imens Abe stadig er Trumps ven, og det har han gentagne gange sagt, så påpeger han også, igen og igen, det absolut afgørende samarbejde mellem Japan og Rusland, det faktum, at de arbejder meget godt sammen om udviklingen af de nordlige øer, og at dette vil blive grundlaget for en fredstraktat mellem Rusland og Japan. Abe ønsker en sådan fredstraktat, mens han stadig er ved magten, så det er i den overskuelige fremtid.

Han har også gentagne gange understreget, at Japan nu fuldt og helt samarbejder med AIIB og Kinas Bælte & Vej Initiativ. Så vi har altså her et tilfælde, hvor en statsmand virkelig forandrede til det bedre, en temmelig konfronterende linje over for Kina og Rusland og samtidig bevarede en god relation med Trump – han besøgte ham trods alt, jeg tror, en af de første udenlandske ledere, der besøgte Trump, var Abe – men samtidig understreger han, at det er absolut nødvendigt at samarbejde med Rusland og Kina. Jeg ville blot ønske, at nogle af de europæiske ledere ville følge i hans fodspor og gøre præcis det, for det ville skabe en helt anden dynamik, der også ville indvirke på krigsmagerne i USA, for det ville skille dem ud som mere isolerede; snarere end slavisk at følge en hvilken som helst stupiditet, som kommer fra visse kredse, der arbejder for konfrontation.

Schlanger: Abe annoncerede ligeledes, at han rejser til Sydkorea til Vinterolympiaden. Hvad tænker du om den seneste uges udviklinger mellem Nord- og Sydkorea?

Zepp-LaRouche: Det er faktisk endnu en af de bedre udviklinger. Det er interessant nok ikke rapporteret af de gængse medier, som ellers var meget glade for at rapportere om tingene, da det gik dårligt; det, der skete, var, at Nordkoreas leder Kim Jong-un, i sin nytårstale, havde opfordret alle koreanske folk til en fredelig genforening af de to Korea'er, og han sagde gentagne gange, at de ikke burde give efter for udfordringer, der spærrede vejen for en sådan genforening.

Den nordkoreanske delegation af atleter og musikfolk er ankommet til Seoul, og der er en stor popstjerne fra Nordkorea og et popmusikorkester, og de vil spille; og der er et fælles kvindeishockeyteam, hvor nord- og sydkoreanske kvinder vil spille hockey sammen på ét team. Så jeg mener, det er alt sammen meget godt. Og præsident Moon Jae-in fra Sydkorea havde trods alt takket Trump for, at hans indsats havde gjort dette muligt, og han refererede ikke til de undertiden høgeagtige udtalelser fra Trump, men jeg mener, han påpegede det faktum, at der var absolut afgørende diskussioner ad bagveje mellem USA og Nordkorea, og også mellem Rusland og Kina og Nordkorea.

Så det synes at være på en god vej, og forhåbentlig, det faktum, at Abe er til stede, det er et af de steder, hvor dialog viser sig at være konfrontation klart overlegen.

Schlanger: Og i baggrunden af alt dette har vi det fortsatte momentum omkring Bælte & Vej Initiativet. Jeg vil gerne påpege for vore seere, at der var en anden artikel, der blev skrevet om din intervention og din støtte til Bælte & Vej Initiativet, og om din aktive involvering, som folk kan se på Schiller Instituttets [amerikanske] webside. Men vi har denne konferencerapport fra CELAC, de centralamerikanske og caribiske stater, hvor en kinesisk topembedsmand, udenrigsminister Wang Yi, lige har været der og talt om Bælte & Vej, med stor anerkendelse fra lederne dér. Hvad sker der med dette?

Zepp-LaRouche: CELAC, som er de caribiske og latinamerikanske landes organisation, arbejder nu officielt sammen med Kinas Bælte & Vej Initiativ, og det har naturligvis styrket humøret i alle de caribiske og centralamerikanske og latinamerikanske lande, at der er et reelt perspektiv for at gøre nøjagtig det, som Afrika gør.

Så vi har to kontinenter, som jeg, i de forgangne årtier med vore bestræbelser for en ny, økonomisk verdensorden, altid plejede at nævne Afrika og Latinamerika, for, for mange år siden, når man kiggede på kortet over disse to kontinenter – i Latinamerikas tilfælde, et halvkontinent – ville man absolut ikke se nogen infrastruktur. Hvis der var en smule infrastruktur, ville den løbe fra de naturlige resurser og til havnen, og absolut stoppe dér, hvor mineralerne eller andre resurser blev udvundet, men det var kun til kolonialistisk udnyttelse og aldrig for udviklingen af det indre af kontinentet. Og det er nu ved at ændre sig.

Det, Kina nu gør, også i Latinamerika som i Afrika, er realiseringen af præcis den form for udviklingsplaner, som Alexander von Humboldt allerede talte om, og selvfølgelig min mand Lyndon LaRouche, der trods alt arbejdede sammen med José López Portillo i begyndelsen af 1980'erne om netop en sådan udviklingsplan, som vi kaldte *Operation Juárez* på det tidspunkt: det var ideen om hele det latinamerikanske kontinent, hvor de fleste lande taler spansk, undtagen Brasilien, der taler portugisisk, men det er på en vis måde meget lettere at integrere end det europæiske kontinent, der har så mange forskellige nationer og sprog og kulturer.

Så det, Kina nu gør, er faktisk gennemførelsen af den form for planer, som vi arbejdede for i begyndelsen af 1980'erne. Dette er en meget god udvikling: Der er mange lande, som Ecuador, Bolivia og Chile, der er helt med om bord, og det er en meget god udvikling. For den kinesiske model for økonomisk transformation, for at forvandle fattige lande til lande, hvor folk har en fremtid, og også har en fremtidsorientering inden for avancerede felter, som fælles udforskning af rummet og rumforskning; dette er en meget positiv udvikling og er den førende dynamik i verden, og intet vil køre dette af sporet, undtagen, hvis nogle mennesker forårsager atomkrig. Men lige bortset herfra, mener jeg ikke, noget vil stoppe dette.

Schlanger: Og som du har krævet, Helga, hvis kineserne kan hæve levestandarden, kan løfte 800 million mennesker ud at fattigdom i Kina, og nu gør det samme i Afrika og Sydamerika, hvorfor kan vi så ikke gøre det i Europa og USA?

Zepp-LaRouche: Ja. På vores seneste Schiller Institut-konference i Frankfurt, vedtog vi en resolution og krævede, at de europæiske nationer gjorde ligeså, som kineserne gjorde. Kina har nu officielt sagt – dette blev også nævnt af Liu He på Davos-konferencen, at Kina nu kun har 30 millioner fattige mennesker tilbage, mens Europa har 90 millioner. Men ikke desto mindre, hvorfor

kan Europa ikke sige, ligesom Kina, at fattigdom vil være udryddet frem til 2020? Og det bør selvfølgelig også ske i USA: Hvorfor skal vi leve med en tilstand, der – jeg tror, vi i Tyskland har 45 individer, der ejer lige så meget som halvdelen af befolkningen; jeg mener, 8 personer i verden ejer lige så meget som halvdelen af verdens befolkning. Jeg mener, det er jo fuldstændig sindssygt: Der er ingen, der kan bruge så mange penge; det er simpelt hen fuldstændig uretfærdigt, og det bør ikke være sådan.

Jeg mener, vi må have et forpligtende engagement til at have en anstændig levestandard for alle mennesker på denne planet, og dette er ikke kun et spørgsmål om retfærdighed; det er også et spørgsmål om det menneskelige potentiale, der går til spilde, når folk er sultne, og folk ikke kan udvikle deres kreative potentiale, fordi de er fattige, og de må løbe for deres levebrød til tre jobs om dagen, eller andre betingelser – jeg mener, det menneskelige potentiale, der kan blive udviklet, når alle først har en anstændig levestandard; vi må have en idé om, at vi har brug for et nyt paradigme for en helt anden tankegang. Hvad er meningen med livet? Er det at spise fem tons kaviar i sin levetid og have 20 Porscher og 5 lystbåde og tre jetfly? Selvfølgelig ikke! Det er selvfølgelig langt mere fornuftigt at have et meningsfuldt liv, ved at være videnskabsmand, kunstner, være en god lærer og opfylde sit liv ved at bidrage til den fortsatte udvikling af menneskeheden som helhed, med hvad så siden for et potentiale, man har, og med hvad så siden for en andel, man kan bidrage med.

Og jeg mener, vi har brug for at tænke om igen: denne tankeløse idé om, at penge kontrollerer verden, og at penge er det, der gør én glad, må udskiftes med andre ideer, såsom en Leibniz-idé om søgen efter lykke, som står i USA's Uafhængighedserklæring; og Leibniz mente ikke at tjene en masse penge. Det, som Leibniz mente med lykke, var ideen om, at det kreative potentiale hos hver person må garanteres og realiseres. Med det nye paradigme, som bliver fremmet med Bælte & Vej Initiativet, og Xi Jinping har mange, mange gange sagt, at dette ikke blot er »infrastruktur«, men at der er en kulturel dimension med Silkevejen, og en dimension om rummet i Silkevejen, og dette relaterer alt sammen til det kreative potentiale hos mennesker. Jeg mener, at folk må begynde at diskutere dette!

Vi har brug for en politisk diskussion om, hvor skal menneskets fremtid være om 50 år, om 100 år fra nu, og ønsker vi at blive voksne, som art, hvor folk skatter andre ting end blot materielle ting? Folk bør, mener jeg, tænke over det faktum, at vi befinder os ved en korsvej, hvor, hvis vi gør vores job ordentligt, lige nu, og bringer USA og de europæiske nationer ind i samarbejde med den Nye Silkevej, så kan vi få en totalt ny civilisationsæra, sandsynligvis i vores egen levetid. Og jeg vil appellere til vore lyttere, til dig, om at kontakte os, gå sammen med os, hjælpe vore bestræbelser og gør de ting, vi siger, mere kendt.

Schlanger: Og som du så smukt siger, så vil det være det, som gør folk lykkelige, at de kan gøre dette. Tak for at være med os, Helga, og vi er tilbage i næste uge.

Zepp-LaRouche: Ja, på gensyn i næste uge.